

DE L'AUTORA DE
LA NOIA DEL TREN

A
FOC
LENT

PAULA
HAWKINS

MIRA EL QUE HAS PROVOCAT

Columna

PAULA HAWKINS
A FOC LENT

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *A SLOW FIRE BURNING*
PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2021
© PAULA HAWKINS, 2021
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2021
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2808-8
DIPÒSIT LEGAL: B. 9.788-2021
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnaedicions.cat

La pàgina 479 és una extensió d'aquesta pàgina de crèdits.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

«Foc lent» es refereix al procés pel qual el paper dels llibres es desintegra amb el pas del temps com a conseqüència de l'acidificació. L'àcid prové del paper mateix. És a dir, que el paper té la llavor de la seva pròpia destrucció a l'interior de les seves fibres.

Els personatges que estàs a punt de conèixer tenen alguna cosa al seu interior que els està corsecant —una necessitat de revenja, d'amor, de passar pàgina—, una cosa que ha estat cremant a dintre seu durant molts anys.

No ens passa a tots?

Xopa de sang, la noia tentineja en la foscor. Té la roba esquinçada, li penja del seu cos jove i revela clapes de carn pàl·lida. Ha perdut una sabata, el peu li sagna. Està agonitzant, però el dolor en el fons és intranscendent, ha quedat eclipsat per altres patiments.

A la cara hi té una expressió de terror, el cor li batega amb força, l'alè és el panteix angoixat d'una guineu acorralada.

El silenci de la nit es trenca amb un lleu brunzit. Un avió? La noia es frega la sang dels ulls, mira cap al cel i no veu res més que estrelles.

El brunzit se sent més fort, més sord. Un

cotxe que canvia de marxa? Ha arribat a la carretera? El cor se li accelera, i en algun lloc molt profund de les entranyes reuneix l'energia necessària per córrer.

No la veu, però intueix la llum a la seva esquena. Intueix la seva figura il·luminada en la foscor i sap que el cotxe ve per darrere. Ve des de la granja. Es gira.

Sap, abans de veure-ho, que ell l'ha trobat. Sap, abans de veure-ho, que és la cara d'ella que hi ha rere el volant. Es queda quieta. Dubta uns instants, i després fuig de la carretera, es posa a córrer per una rasa, salta una tanca de fusta. Es fica a dins del camp adjacent i corre a cegues, caient i tornant-se a aixecar, sense cridar. De què serviria?

Quan ell l'atrapa, l'agafa pels cabells i la tira a terra. Li sent el tuf de l'alè. Sap el que li farà. Sap el que està a punt de passar perquè ja ha vist com ho feia a la seva amiga, la salvatjada que...

—Oh, per l'amor de Déu —va mussitar la Irene en veu alta. Va tancar el llibre amb un cop sec i el va llançar a la pila de la botiga de segona mà—. Quines bajanades.

Dins del cap de la Laura, parlava la Deidre. *El teu problema, Laura, deia, és que sempre prens males decisions.*

Hòstia, tens tota la raó, Deidre. No és pas que la Laura tingués intenció de dir-ho, ni tan sols de pensar-ho, però allà dreta al lavabo, tremolant de manera incontrollable, amb la sang que li brollava calenta i constant del tall del braç, havia d'admetre que la imaginària Deidre l'havia clavat. Es va inclinar endavant, amb el front repenjat al mirall per no haver-se de mirar als ulls, però mirar cap avall encara era pitjor, perquè així veia la sang que li sortia del tall i la feia marejar, com si hagués de vomitar. Molta sang. El tall era més profund del que es

pensava, hauria d'anar a urgències. No, de cap manera no aniria a urgències.

Males decisions.

Quan finalment el flux va començar a disminuir, la Laura es va treure la samarreta i la va deixar caure a terra, després els texans i les calcetes, es va descordar els sostenidors i va aspirar fort entre les dents quan el gafet metàl·lic li va rascar el tall.

—Merda, hòstia, merda —va mussitar.

Va tirar els sostenidors també a terra, es va ficar a la banyera, va engegar l'aixeta i es va quedar tremolant sota el rajolí d'aigua bullent (d'aquella dutxa només en sortia aigua molt calenta o molt freda, no hi havia un entremig). Es va passar les puntes dels dits arrugats per les cicatrius blanques i llises com un os: maluc, cuixa, nuca. *Soc aquí*, es va dir a si mateixa. *Soc aquí*.

Després, amb l'avantbraç mal embolicat amb un munt de paper higiènic i la resta del cos amb una tovallola gastada, asseguda a l'horrible sofà gris de pell sintètica de la sala d'estar, la Laura va trucar a la seva mare. Va sortir el contestador automàtic i va penjar. Era absurd malgastar saldo. Després va trucar al seu pare.

—Va tot bé, nena?

Se sentien sorolls de fons, la ràdio, 5 Live.

—Pare. —Va notar que se li feia un nus a la gola i se'l va empassar.

—Què passa?

—Pare, pots venir? He... he passat una mala nit, i he pensat que potser podries venir una estona. Ja sé que hi tens un bon tros, però...

—No, *Philip*. —La Deidre, de fons, parlant en xiu-xiuejos—. *Tenim partida de bridge*.

—Pare? Pots treure l'altaveu?

—Reina, jo...

—Sisplau, pots treure l'altaveu? No vull sentir-li la veu, em fa venir ganes de calar foc a les coses...

—Au, vinga, Laura...

—Deixa-ho córrer, pare, és igual.

—N'estàs segura?

No, no ho estic, no, collons, no ho estic.

—Sí, esclar. Estic bé, estaré bé.

De camí cap a l'habitació, va ensopegar amb la jaqueta, que havia deixat al terra del passadís amb les presses per arribar al lavabo. Es va ajupir per recollir-la. La màniga estava esquinçada, el rellotge d'en Daniel encara era a la butxaca. El va treure, el va girar del dret, se'l va posar al canell. El paper higiènic de l'avantbraç s'havia tornat vermell, la ferida li palpitava suaument mentre li anava sortint sang. Li rodava el cap. De nou al lavabo, va deixar caure el rellotge a la pica, es va treure el paper del braç, va tirar la tovallola a terra i va tornar a entrar a la dutxa.

Mentre es rascava sota les ungles amb unes tisores, es va quedar mirant l'aigua rosada que corria als seus peus. Va tancar els ulls. Va sentir la veu d'en Daniel preguntant-li *Què et passa?*, i la veu de la Deidre dient *No, Philip, tenim partida de bridge*, i la seva pròpia veu, *Calar foc a les coses. Calar foc. Calar foc calar foc calar foc.*